DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

21 lutego Nr. 5 Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 10, 11 i 12 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1934, zawierające m. in treść następującą:

Nr. 10, poz. 78—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych.

poz. 80—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o ulgach dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej oraz Straży Granicznej przy przejazdach kolejami państwowemi.

poz. 82—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1928 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa administrowanych lub wynajmowanych.

61.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych przy przejazdach kolejami państwowemi.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonarjusze Straży Więziennej, niżsi funkcjonarjusze państwowi, sędziowie, prokuratorzy oraz asesorowie i aplikanci sądowi — mają prawo korzystania z ulg przy przejazdach kolejami państwowemi według zasad następujących:

1) za przejazd linjami normalnotorowemi płacą stawki przewozowe według tabeli szóstej, stanowiącej załącznik do taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej polskich kolei państwowych, część II, obowiązującej od dnia 1 stycznia 1934 r. (Dz. Tar. i Zarz. Kol. z 1933 r. Nr. 77, poz. 603);

2) za przejazd linjami wąskotorowemi płacą połowę opłat normalnych.

§ 2. (1) Prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowemi z ulg, przewidzianych w § 1, mają również żony osób wymienionych w § 1.

(2) Nieuprawnione są do korzystania z ulg żony sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

§ 3. Korzystanie z ulg uzależnione jest od przedstawienia przy kasie biletowej i organom kontrolnym w pociągu legitymacji z fotografją, wystawionej przez właściwą władzę, stwierdzającą w legitymacji, że dana osoba ma prawo korzystania przy przejazdach kolejami państwowemi z ulg, przewidzianych w § 1.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego poleca się Ministrowi Komunikacji.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Jędrzejewicz.*
Minister Komunikacji:
(—) *M. Butkiewicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 79).

62.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, członków ich rodzin oraz emerytów.

Na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym w rozumieniu art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), wyszczególnionym w § 1 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach

zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych, oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), z wyjątkiem funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, którzy otrzymują pomoc lekarską w zakresie, przewidzianym dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe";

2) sędziom w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorom oraz asesorom i aplikantom sądowym;

3) oficerom i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej;

4) emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie, ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; emeryci odpowiadający warunkom wyżej podanym, a pobierający uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, otrzymują pomoc lekarską z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w zakresie, przewidzianym dla pracowników tego przedsiębiorstwa. Od pomocy lekarskiej wyłączeni są emeryci:

a) podlegający z tytułu swego zatrudnienia obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów;
b) przebywający w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl przepisów art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380);

5) członkom rodzin funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w pkt. 1), 2) i 3), a mianowicie:

a) żonie — poza przypadkami, gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
b) mężowi zupełnie niezdolnemu do pracy, będącemu na wyłącznem utrzymaniu żony;
c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia lat 24;

wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów lub mają prawo do korzystania z pomocy lekarskiej w przedsiębiorstwach państwowych.

(2) Funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w ust. (1) pkt. 1), 2) i 3), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czasu tracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje w granicach określonych rozporządzeniem niniejszem:

1) poradę i pomoc lekarską z wyjątkiem zabiegów dentystycznych;
2) pomoc położniczą;
3) dostarczenie niezbędnych lekarstw;
4) leczenie w zakładach leczniczych;
5) lecznictwo fizykalno-terapeutyczne i naświetlania wszelkiego rodzaju;
6) badania djagnostyczne;
7) odnośnie do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) — 4), kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3. Pomocy lekarskiej udzielają lekarze i położne, umówieni w tym celu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 4. (1) Pomoc lekarska jest udzielana na podstawie karty porady, którą chory otrzymuje za uiszczeniem opłaty manipulacyjnej znaczkiem stemplowym (§ 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) oraz § 1 pkt. 8) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797) wartości nominalnej 50 gr.

(2) Osobom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), 2), 3) i 5), wydaje kartę porady władza służbowa funkcjonarjusza po stwierdzeniu, że danej osobie przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej. Osobom powyższym, jeżeli przebywają poza siedzibą urzędowania funkcjonarjusza i nie mogą się zaopatrzyć w kartę porady u władzy służbowej, oraz emerytom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4), wydaje kartę porady właściwa dla miejsca ich przebywania powiatowa władza administracji ogólnej (starosta grodzki, dyrektor policji) po wykazaniu uprawnienia danej osoby do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

(3) W przypadkach, wymagających śpiesznej pomocy lekarskiej, pomoc ta powinna być udzielona nawet bez przedstawienia karty porady, którą jednak należy doręczyć lekarzowi najpóźniej w ciągu dni 3.

(4) Na żądanie lekarza chory powinien przedstawić dowód, stwierdzający jego tożsamość.

(5) Karta porady jest ważna do końca tego miesiąca, w którym została wydana.

§ 5. (1) Porad lekarskich udziela się w miejscu i w godzinach oznaczonych; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu; pomoc powinna być udzielona zasadniczo w dniu wezwania, a w przypadkach ciężkich — bezzwłocznie.

(2) W przypadkach nagłych (np. krwotoki, złamania, otrucia i t. p.), o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym przypadku (jedynie za pierwszą wizytę) zwraca wojewódzka władza administracji ogólnej w wysokości odpowiadającej skali obowiązującego w danej miejscowości cennika należności lekarskich.

(3) W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni kierować chorych do umówionego lekarza specjalisty; do umówionego lekarza-specjalisty zamiejscowego może kierować tylko lekarz powiatowy.

§ 6. W zakresie zabiegów ortopedycznych Skarb Państwa zwraca:

1) 75% kosztów leczenia szpitalnego na zasadach, określonych w § 8,
2) 50% kosztów za aparaty i protezy, obliczonych według taksy ustalanej przez Ministerstwo Opieki Społecznej, jeżeli konieczność nabycia takiego aparatu lub protezy zostanie potwierdzona przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 7. (1) Zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania djagnostyczne mogą być stosowane na podstawie polecenia lekarza umówionego jedynie w zakładach leczniczych, instytucjach i laboratorjach, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Za zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania djagnostyczne Skarb Państwa opłaca 50% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów i badań przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(3) Zakres zabiegów fizyko-terapeutycznych i badań djagnostycznych, które mogą być stosowane, określi Minister Opieki Społecznej w drodze instrukcji.

§ 8. (1) Leczenie szpitalne osób, wymienionych w § 1, ust. (1), przeprowadza się:

1) w szpitalach publicznych (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),
2) w innych zakładach leczniczych, uznanych dla tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Funkcjonarjuszom państwowym, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), sędziom, prokuratorom, asesorom i aplikantom sądowym, wszystkim oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom rodzin tych osób, przysługuje leczenie szpitalne według klasy II, niższym funkcjonarjuszom państwowym i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

(3) Emerytowani funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w § 1 ust. (1) pkt. 4), otrzymują leczenie szpitalne na zasadach, określonych w ust. (2).

(4) Za leczenie w szpitalu publicznym Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej, obowiązującej w danym szpitalu.

(5) Za leczenie w zakładach leczniczych, wymienionych w ust. 1 pkt. 2), Skarb Państwa uiszcza koszty leczenia w sposób następujący:

1) jeżeli leczenie odbyło się w specjalnym zakładzie leczniczym uznanym, przeznaczonym do leczenia chorych lub zagrożonych gruźlicą—75% kosztów, obliczonych według przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w takich uznanych zakładach, znajdujących się na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało;
2) jeżeli leczenie odbyło się w innych uznanych zakładach leczniczych — 75% kosztów, obliczonych wedle przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w szpitalach publicznych na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało.

(6) Za leczenie szpitalne w nieuznanych zakładach leczniczych koszty tego leczenia mogą być w drodze wyjątku pokryte przez Skarb Państwa w wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłat dziennych, za zgodą Ministra Opieki Społecznej jedynie w przypadkach nagłych, gdy umieszczenie w szpitalu publicznym lub uznanym zakładzie leczniczym nie mogło nastąpić ze względu na ich zbyt znaczne oddalenie od miejscowości, w której taki przypadek nastąpił, a przewóz chorego do szpitala lub uznanego zakładu leczniczego zagrażał istotnie zdrowiu lub życiu chorego, o ile okoliczności powyższe zostaną stwierdzone przez lekarza powiatowego.

(7) W przypadkach, gdy przeciętna opłata dzienna jest wyższa niż opłata dzienna, obowiązująca w danym zakładzie leczniczym — Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej tego zakładu.

(8) Wysokość przeciętnych opłat dziennych, przewidzianych w ustępach poprzedzających, ustala wojewódzka władza administracji ogólnej i ogłasza w dzienniku wojewódzkim

§ 9. (1) Umieszczenie chorego w szpitalu publicznym lub w uznanym zakładzie leczniczym następuje na podstawie karty skierowania, którą na wniosek lekarza umówionego wydaje lekarz powiatowy:

1) w przypadku choroby zakaźnej,
2) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki,
3) w przypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

(2) W przypadku nagłym chory może być umieszczony w szpitalu lub uznanym zakładzie leczniczym bez karty skierowania, którą jednak należy doręczyć zarządowi szpitala w ciągu tygodnia. Konieczność umieszczenia w tym przypadku chorego stwierdza lekarz powiatowy na podstawie akt szpitalnych.

§ 10. Leczenie szpitalne, określone w § 8, może trwać co do funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1) — 4), najdłużej pół roku, zaś co do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 5) — najdłużej 3 miesiące w ciągu roku.

§ 11. (1) Pomocy położniczej udziela się w mieszkaniu położnicy bądź w zakładach leczniczych, wymienionych w § 8.

(2) Pomocy położniczej w mieszkaniu udziela położna umówiona, opłacana przez Skarb Państwa; pozatem położnicy przysługuje zwrot udowodnionych wydatków, związanych z porodem (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 25% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(3) W razie niemożności udzielenia pomocy położniczej przez położną umówioną, Skarb Państwa zwraca udowodnione wydatki, związane z porodem, odbytym w mieszkaniu położnicy (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(4) W razie odbycia porodu w zakładzie leczniczym mają zastosowanie analogiczne przepisy, podane w § 8 o leczeniu szpitalnem.

§ 12. Zezwolenia na korzystanie z kąpieli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane przez zarząd zakładu zdrojowego na podstawie zaświadczenia lekarza powiatowego, stwierdzającego konieczność kąpieli lub zabiegów oraz ich liczbę.

§ 13. (1) Za niezbędne lekarstwa, przepisane przez lekarza umówionego, Skarb Państwa opłaca 75% należności, zaś za specyfiki zagraniczne — 50% należności, resztę płaci funkcjonarjusz.

(2) Koszty leków, materjałów i środków opatrunkowych, zużytych przez lekarzy w przychodniach i gabinetach lekarskich, ponosi Skarb Państwa.

§ 14. Poza świadczeniami, wymienionemi w paragrafach poprzedzających, funkcjonarjusze państwowi i członkowie ich rodzin korzystać mogą za zwrotem kosztów z zakładów i urządzeń, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Opieki Społecznej na zasadach samowystarczalności, jak również z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, z któremi zawarte będą specjalne umowy przez Ministerstwo Opieki Społecznej.

§ 15. (1) Koszty przejazdu lekarza do obłożnie chorego (w obie strony) oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala (w jedną stronę) pokrywa Skarb Państwa.

(2) Za przewiezienie obłożnie chorego pozamiejscowego do lekarza lub szpitala koszty podwody będą opłacane lub zwracane w wysokości, nieprzekraczającej 50 gr za przejechany kilometr. O ile podróż odbyła się koleją, będą zwrócone koszty biletu tej klasy, która przysługuje choremu przy przesiedleniu służbowem.

§ 16. Opłaty, przewidziane w § 4, 5, 6, 8, 13 i 14, oraz ograniczenie czasu leczenia w zakładach leczniczych, przewidziane w § 10, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego przez funkcjonarjusza państwowego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 17. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie lekarza do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonarjusz państwowy obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarskie w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 18. Państwowa pomoc lekarska, unormowana rozporządzeniem niniejszem, jest zorganizowana jedynie w granicach Państwa Polskiego; na obszarze W. M. Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1 ust. (1), jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę albo zamieszkują na obszarze tego miasta.

§ 19. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a co do przepisów § 6, 7 i 13 ust. (1)—z dniem 1 marca 1934 r. Z dniem 1 lutego 1934 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 51), z wyjątkiem przepisów § 6 tego rozporządzenia, które tracą moc obowiązującą z dniem 1 marca 1934 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Jędrzejewicz.*
Minister Opieki Społecznej:
(—) *Hubicki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 81).

63.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 9 stycznia 1934 r.

w sprawie zwrotu cła przy wywozie spirytusu etylowego.

Na podstawie art. 7 p. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przy wywozie zagranicę spirytusu etylowego, zaopatrzonego w odpowiednie zaświadczenia Ministerstwa Skarbu, przyznaje się zwrot cła uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytwarzania tego towaru surowce, materjały pomocnicze i urządzenia, według następującej normy: za 100 kg. stuprocentowego spirytusu etylowego zł. 29.

§ 2.

Postanowienia wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do spirytusu etylowego, wyprodukowanego w polskiej części Górnego Śląska a wywożonego do niemieckiej części Górnego Śląska w myśl postanowień art. 218 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371).

§ 3.

Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 rozporządzenia niniejszego, uskutecznia się na podstawie kwitów wywozowych, wystawianych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne, po stwierdzeniu wywozu towaru zagranicę.

§ 4.

Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, ważne są w przeciągu jednego miesiąca od daty wystawienia i służą do otrzymania w gotówce przyznanego zwrotu cła. Do wypłaty tegoż upoważnione są urzędy celne w Warszawie, Poznaniu i Lwowie.

§ 5.

Przepisy wykonawcze do rozporządzenia niniejszego wyda Minister Skarbu i ogłosi je w dzienniku urzędowym „Monitor Polski".

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 lipca 1934 r.

Minister Skarbu: (—) *Wł. Zawadzki.*
Minister Przemysłu i Handlu: (—) *Zarzycki.*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: (—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 93).

64.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 31 stycznia 1934 r.

o uldze celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 554), zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przewozie niżej wymienionego towaru pobiera się cło ulgowe, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego (autonomicznego) zawartego w kolumnie II taryfy celnej przywozowej, w brzmieniu każdocześnie obowiązującem, określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w %% cła normalnego (autonomicznego) zawartego w kolumnie II taryfy celnej przywozowej
z poz. 73	jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi, — za pozwoleniem Ministra Skarbu. . . .	25

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 marca 1934 r. włącznie.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki.*
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki.*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 94).

65.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1934 r.

w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Na podstawie §§ 38 i 55 ustawy z dnia 8 lutego 1867 r., dotyczącej podziału i poboru podatku gruntowego w sześciu wschodnich prowincjach Państwa i zażaleń przeciw nadmierne-

mu obciążeniu podatkiem gruntowym (Zb. ust. pr. str. 185), §§ 18 i 23 ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o wprowadzeniu powszechnego podatku budynkowego (Zb. ust. pr. str. 317), § 14 ustęp 2 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. ust. pr. str. 119), oraz zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 1925 r. w sprawie zmiany kompetencji Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu odnośnie spraw katastralnych w województwie poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 691) zarządzam co następuje:

§ 1. Za wykonane prace katastralne pobierać się będzie opłaty według następującej taryfy:

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	Uwagi
	A. Prace rysownicze i pisarskie.			**Do l. p. 1.**
1a	Za kopje map katastralnych sporządzone na papierze rysunkowym przez przekłucie, oraz za użycie już istniejących map uzupełniających liczy się dla każdego obrębu taksę zasadniczą.	8		Ilość punktów stanowi suma hektarów, parcel gruntowych i budowlanych, tudzież odcinków bonitacyjnych. Ilości hektarów częściowo uwidocznionych parcel sąsiednich nie liczy się.
	nadto za każdy punkt		30	
1b	Za kopje map katastralnych, sporządzone na kalce płóciennej lub papierowej liczy się dla każdego obrębu, niezależnie od ilości kart danego obrębu taksę zasadniczą	4		
	nadto za każdy punkt		20	**do l. p. 1 i 2.**
2a	Za uzupełnienie kopji przez zestawienie rysunku z odrębnych map uzupełniających, za sporządzenie projektu parcelacyjnego, tudzież za wszelkie plany sporządzone w innej podziałce, niż odnośna mapa lub też w sposób odmienny od przyjętego w katastrze, jak również za odrysy szkiców polowych, tudzież za inne prace rysunkowe, niewymienione w niniejszej taryfie, oblicza się należność według zużytego czasu, licząc za każde rozpoczęte pół godziny pracy	1	50	Za użyty arkusz papieru rysunkowego o formacie 1000/666 mm. zalicza się stronom 4 zł, za arkusz kalki płóciennej 8 zł, za arkusz kalki papierowej 2 zł, za połówki, ćwiartki i osemki tych materjałów liczy się odpowiednią część ceny arkusza, najmniej jednak 1/8. Stronom przysługuje prawo dostarczenia papieru lub kalki.
b	Za uzupełnienie do stanu najnowszego lub ponowne poświadczenie przedłożonego przez strony odpisu, wyciągu lub kopji mapy, za sporządzenie planu podziału rent, oraz za inne niewymienione w taryfie prace pisarskie za każde pół godziny pracy	1	50	**do l. p. 3.**
3a	Za odbitki litograficzne map od arkusza	20		Odbitek litograficznych nie wolno dzielić na części. Władze i urzędy państwowe płacą tylko połowę należności za odbitki.
b	Za odbitki zarysów polowych w formacie 1/2 arkuszowym	8		

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	Uwagi
4a	Za odpisy i wyciągi z ksiąg i aktów katastralnych liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku . .	2		**do l. p. 4.** Strony tytułowej nie liczy się. Formularze, których całość rozmieszczona jest na 2 stronach należy uważać za dwustronicowe, np. form. V-13.
b	Za odpisy protokółów pomiarowych, zawierających szkice graniczne liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku.	3		**do l. p. 1—5.** Władzom państwowym przysługuje prawo bezpłatnego sporządzenia przez swój własny personel kopij, odpisów i wyciągów, potrzebnych dla celów ściśle służbowych.
5	Za wyciągi z matrykuły z podaniem nazwisk właścicieli sąsiednich parcel za każdą choćby rozpoczętą stronę druku	3		Władzom samorządowym i mierniczym przysięgłym można zezwolić na wykonanie powyższych prac przez własny personel techniczny za uiszczeniem połowy należytości taryfowej. Dotyczy to też innych stron interesowanych w wypadku przewidzianym w ust. 51 instrukcji katastralnej II. Żadnych należności nie opłacają urzędnicy samorządowi, sporządzający wyciągi dla celów podatku drogowego. Odpisy i wyciągi dla zawiązujących się spółek wodnych, tudzież dla Okręgowych Urzędów Ziemskich w wypadkach przymusowego wykupna nieruchomości wolne są od opłat taryfowych. Wolne od opłat są także wszelkie odpisy i wyciągi, żądane przez Państwowe Zakłady dla umysłowo chorych i Generalną Prokuratorję Rzeczypospolitej, o ile są potrzebne dla zabezpieczenia pretensyj Skarbu Państwa, bez względu na to, czy prace te wykonuje zainteresowana władza własnemi siłami, czy też urzędnicy katastralni.
	B. Prace pomiarowe.			
6a	Za przeprowadzenie podziału gruntów lub zmiany granic, wykonane na żądanie stron interesowanych, zalicza się od każdej posiadłości opłatę pomiarową			**do l. p. 6a.** Opłaty oblicza się również za resztówki, pozostające dotychczasowemu właścicielowi, jeżeli zmierzenie ich było konieczne dla upewnienia pomiaru lub przeprowadzenia podziału. W razie żądania przeprowadzenia działu ściśle według określonych przez stronę warunków (np. ściśle określona powierzchnia) podwyższa się opłatę pomiarową o 25%.
	do 0.30 ha	25		
	od 0.30 ha do 0.50 ha	30		
	od 0.50 ha do 1.00 ha	40		
	za każdy dalszy ha w otwartym terenie	10		
	w zabudowanym terenie	25		
b	Za przeprowadzenie podziału gruntu na podstawie zatwierdzonego przez kompetentne władze planu parcelacyjnego dla celów rozbudowy miast i osiedli zalicza się opłatę pomiarową do 10 działek, od jednej działki	15		**do l. p. 6 i 7.** Za niezwłoczne wykonanie prac obok wyszczególnionych, a zatem poza kolejnością przyjętych poprzednio zamówień, podwyższa się odnośne opłaty o 25%.
	za każdą następną działkę	10		W tym wypadku zamawiający winien pisemnie wyrazić swą zgodę.
7	Za pomiar dróg, kolei, kanałów i t. p. tudzież za odrębnie przeprowadzone odgraniczenie gruntów, przyśpieszone			Oprócz należności taryfowych strony są obowiązane do zwrotu kosztów za:

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	Uwagi
7	oszacowania budynków i inne pomiary liczy się odszkodowanie ryczałtowe za każdy dzień pracy polowej po . .	40		a) sporządzenie potrzebnych dokumentów pomiarowych, b) użycie przy pomiarze pomocników pomiarowych, c) odszkodowanie z tytułu użycia własnych instrumentów i przyborów mierniczych, d) podróż koleją i furmanką na miejsce pomiaru, e) opłaty pocztowe i koszty opakowania; strony są ponadto obowiązane do dostarczenia materjałów na znaki graniczne. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie izba skarbowa może w drodze wyjątku odpowiednio zniżyć opłatę do wysokości faktycznie poniesionych wydatków pomiarowych. Za pomiary dla władz państwowych liczy się faktycznie poniesione wydatki pomiarowe. **do l. p. 7.** Czas pracy łącznie z podróżą ponad 4 godziny liczy się jako pełny dzień, do 4 godzin jako pół dnia.
	za 1/2 dnia	20		
8	Za zbadanie, czy usterki, wyszczególnione w wykazie usterek z pierwszej rewizji operatu pomiarowego, zostały przez mierniczego przysięgłego prawidłowo usunięte, liczy się opłatę podstawową, a nadto za każdą ponownie zbadaną usterkę.	5 1		**do l. p. 8.** Opłatę uiszcza się przy przedłożeniu operatu pomiarowego do przejęcia po raz drugi, trzeci i t. d. Rewizje operatów pomiarowych, sporządzone przez własny personel władz i urzędów państwowych, są wolne od opłat.
	C. Czynności urzędowe potrzebne do utrzymania w ewidencji operatów katastralnych.			
9	Tytułem częściowego zwrotu kosztów przepisania w operacie katastralnym zmian w posiadaniu opłacają nowonabywcy:			**do l. p. 9.** Pobór tych należności na rzecz Skarbu Państwa uskutecznia się równocześnie z poborem podatku grutowego na podstawie wymiaru dokonanego przez administrację skarbową. Należność wymierza się od każdego poszczególnego aktu, mocą którego przechodzi własność nieruchomości od jednego właściciela do drugiego. Jeżeli zajdzie wypadek przepisania w operacie katastralnym nieruchomości na kilku nabywców, a nieruchomości, każdemu poszczególnemu nabywcy przypadające, mają otrzymać nową kartę w księdze wieczystej, wtedy należność opłaca każdy nowonabywca z osobna. W razie przepisania pewnej nieruchomości na nowonabywców w niewydzielonych częściach, natenczas rozdziela się wymierzoną należność na wszystkich nowonabywców w stosunku do wysokości udziałów.
a	przy gruntach o czystym dochodzie katastralnym do 20 talarów	1		
	ponad 20 do 40 talarów	2		
	„ 40 „ 60 „	3		
	„ 60 „ 80 „	4		
	„ 80 „ 100 „	5		
	„ 100 talarów	6		
b	przy budynkach od każdego przepisania własności	1		

L. p.	Oznaczenie przedmiotu praey, podpadającego opłacie	zł	gr	U w a g i
				Przy fizycznych podziałach nieruchomości między współposiadaczy, opłacają należność wszyscy nowi właściciele, choć nawet nie zachodzi w rzeczywistości zmiana w posiadaniu. W razie wydzielenia tylko części dla jednego współposiadacza, tenże opłaca należność z wydzielonej mu części. Należności nie wymierza się, gdy nieruchomości: a) nie wykazują czystego dochodu katastralnego lub wartości użytkowej, b) są wolne od podatku gruntowego lub budynkowego, c) przechodzą na własność Państwa, d) prostuje się z powodu usterek powstałych przez błędny wpis nazwiska właściciela, parcel, dochodu i t. p., e) ulegają zmianom na skutek scalenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 840).

Minister Skarbu: (—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 91).

66.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1934 r.

w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Na podstawie § 58 ustawy z dnia 23 maja 1883 r. o ewidencji katastru podatku gruntowego (austr. dz. u. p. Nr. 83), oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 155), w sprawie zmiany §§ 54 i 57 tejże ustawy, zarządzam co następuje:

§ 1. Za wykonane prace katastralne pobierać się będzie opłaty według następującej taryfy:

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	U w a g i
	A. Prace rysownicze i pisarskie.			**Do L. 1 i 2.**
1	Za t. zw. mokrodruki od karty	4		Odbitki można sprzedawać tylko w miarę zapasu, t. j. po odliczeniu 2 egzemplarzy, potrzebnych dla celów urzędowych katastru gruntowego; bez ograniczenia, w razie przechowania matryc. Władze i urzędy państwowe płacą tylko połowę należności, wyszczególnionych pod L. p. 1 i 2.
2	Za odbitki map, sporządzone zapomocą suchodruku:			
a	bez oznaczenia parcel od karty . . .	15		
b	z oznaczeniem parcel w druku od karty	25		

L. p	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	U w a g i
3	Za adjustowanie odbitek map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza . .	3		**do l. p. 3.** Adjustowanie polega na kolorowaniu parcel budowlanych, wodnych, drogowych i kolejowych, tudzież kopalni gliny i piasku Ilość punktów stanowi suma hektarów i parcel przedmiotu zamówienia.
	nadto za każde 100 punktów . . .		50	
	gdy co najmniej 1/3 część karty pokryta jest parcelami budowlanemi, drogowemi lub wodnemi, dodatkowa należytość od karty	4		
4	Za kolorowanie i opisanie zarysu map . .	1	50	
5	Za zupełne kolorowanie odbitek map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza	4		
	nadto za każde 100 punktów . . .	4		
6	Za kolorowanie pewnych oznaczonych części odbitek map lub kopij za każde 10 punktów		50	
7	Za wpisanie liczb parcel do odbitek map całych gmin lub pojedyńczych całych kart taksa zasadnicza	3		
	oraz za każde 100 parcel	3		
8	Za wpisanie liczb parcel do pewnych oznaczonych części odbitek map taksa zasadnicza	3		
	i za każde 10 parcel	1		
9a	Za wrysowanie dodatkowych zmian w odbitkach map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza	4		
	oraz za każde 10 nowopowstałych lub zmienionych parcel	1		
	Za wrysowanie parcel drogowych, wodnych lub kolejowych od każdego decymetra długości przedmiotu na mapie	1		
9b	Za skreślenie parcel w odciskach map za każdą parcelę		4	
10a	Za kopje map i plany sytuacyjne z oznaczeniem parcel liczbami, bez względu na podziałkę taksa zasadnicza . . .	4		**Do l. p. 10.** Przy kopjach całych kart, obejmujących niwy gęsto oparcelowane, tudzież przy kopjach sporządzonych w Oddziale II. O. 6. (referat Archiwum Map) na kalce do negrografji, należy zaliczać prócz należności pod L. p. 10a także dodatek ryczałtowy 10 zł od całej karty, 5 zł od połowy karty, zaś 2 zł 50 gr od ćwiartki. Parcele położone w jednej i tej samej gminie katastralnej i należące do tego samego właściciela, mają być uważane razem jako jeden kompleks gruntowy. Urzędnicy techniczni urzędów państwowych, sporządzający kopję map pewnych kompleksów gruntowych dla celów ściśle służbowych nie opłacają żadnych należności. Przysięgli mierniczowie i ich zarejestrowani zastępcy, tudzież techniczni urzędnicy samorządowi, o ile sami kopjują płacą 50% taks wyszczególnionych pod L. p. 10a.
	nadto za każdy punkt w podziałce 1 : 5760, 2880 i 2000		10	
	w podziałce 1 : 1000 lub 1440 . . .		20	
b	Za pomniejszenie lub powiększenie kopji mapy lub planu taksa zasadnicza . .	8		
	nadto za każdy punkt		10	
c	Za poglądowe szkice terenów łowieckich taksa zasadnicza	10		
	nadto za każde 100 ha	6		

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	U w a g i
				Kopje map, sporządzone przez urzędników technicznych urzędów samorządowych dla zawiązujących się spółek wodnych są wolne od należności taryfowych.
11a	Za odpisy lub wyciągi z arkuszy posiadłości gruntowych protokółów parcelowych, oraz za wpisanie powierzchni na kopjach map i planach sytuacyjnych taksa zasadnicza . . .	1		**Do l. p. 11.** Za pozycję uważa się nazwiska posiadaczy, parcele, zamianę na sążnie, zniesienia i sumy końcowe arkuszy. Zamiana na złote czystego dochodu katastralnego nie podlega wogóle opłacie.
	nadto za każdą pozycję		06	
b	Za poświadczenia powierzchni i czystego dochodu, wydawane w formie wyciągów dla reklamacyj wojskowych urzędów ziemskich i t. p. jak L. p. 11a.			Urzędnicy państwowi, o ile sami sporządzają odpisy i wyciągi dla celów ściśle urzędowych, nie płacą żadnych należności. Żadnych należności nie opłacają także urzędnicy samorządowi sporządzający wyciągi dla celów podatku drogowego. Odpisy i wyciągi dla zawiązujących się spółek wodnych, tudzież dla Okręgowych Urzędów Ziemskich w wypadkach przymusowego wykupna nieruchomości wolne są od opłat taryfowych. Wolne od opłat są także wszelkie odpisy i wyciągi, żądane przez Państwowe Zakłady dla umysłowo chorych i Generalną Prokuratorję Rzeczypospolitej, o ile są potrzebne dla zabezpieczenia pretensji Skarbu Państwa i to bez względu na to, czy prace te wykonuje zainteresowana władza własnemi siłami, czy też urzędnicy katastralni. Przysięgli mierniczowie, notarjusze, adwokaci i ich zarejestrowani zastępcy, o ile sami sporządzają wyciągi dla celów związanych z wykonywaniem ich zawodu, płacą 50% taryfowej należności. Sporządzanie przez nich dokładnych odpisów nie jest dopuszczalne. Na żądanie Urząd katastralny może sprostować lub uzupełnić zmianami arkusze gruntowe, znajdujące się w posiadaniu stron, o ile arkusze te zostały sporządzone przez administrację katastralną. Za każdą zmienioną pozycję zalicza się 6 gr. Gdy strona interesowana zażąda odpisów lub wyciągów z kilku arkuszy posiadłości i protokółu parcelowego z tej samej gminy i tego samego właściciela lub jego udziału, liczy się tylko jedną taksę zasadniczą, oraz odpowiednią ilość pozycyj. Druki użyte do wykonania zamówienia są bezpłatne. **Do l. p. 10 i 11.** Zamówienie kopij całych kart i odpisów arkuszy posiadłości lub protokółów parcelowanych całych gmin należy kierować do Oddziału W. II. O. 6. odnośnej Izby Skarbowej (referat Archiwum Map).

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	U w a g i
12	Za odpisy opisu granic i innych aktów pomiaru katastralnego od arkusza . .	6		
13	Za wyciągi z operatu katastralnego pomiaru poligonowego, odnoszące się do spółrzędnych i opisów topograficznych punktów poligonowych za spółrzędne i opis każdego punktu	1		
14a	Za odrysy szkiców polowych (manuale) taksa zasadnicza	6		**Do l. p. 14a.** Odrysy szkiców polowych (manuala) sporządza wyłącznie personel katastralny.
	nadto za wpisanie oznaczeń parcel i miar za każde 10 punktów		50	
b	Za litograficzne odbitki szkiców polowych od arkusza	6		
15a	Za odbitki przeglądowych kart gmin katastralnych od karty	15		
b	Za kopje kart przeglądowych od każdego decymetra kwadratowego	3		
16	Za papier rysunkowy od arkusza . . .	1		**Do l. p. 16, 17 i 18.** Należytości mogą być zaliczane tylko w wypadku użycia materjału do wykonania zamówienia.
17	Za kalkę płócienną od 1 dm²		15	
18	Za kalkę papierową od 1 dm²		05	
19	Tablica zamiany miar dolno austr. na metryczne	2		
	B. Czynności urzędowe potrzebne do utrzymania w ewidencji operatów katastralnych.			
20	Za przepisanie całej, części lub reszty posiadłości gruntowej na nowego posiadacza		50	**Do l. p. 20.** Jeżeli uchwała sądowa lub arkusz zgłoszeń obejmuje realności zapisane w kilku arkuszach tej samej gminy, opłatę w wysokości 50 gr zalicza się tylko za pierwszy arkusz, za dalsze po 20 gr od każdego arkusza. Gdy nabyta cała posiadłość lub jej reszta ma być przeniesiona do arkusza nabywcy, zalicza się należność wyszczególnioną pod L. p. 21.
21	Za przepisanie poszczególnych parcel, przechodzących jednym aktem prawnym na nowonabywcę taksa zasadnicza		50	**Do l. p. 21.** Przy sporządzeniu arkuszy gruntowych dla gmin zrekonstruowanych zalicza się 50% należności, wyszczególnionej pod L. p. 21. Opłatę według L. p. 21 wymierza się we wszystkich wypadkach ewidencyjnych pomiarowych lub niepomiarowych z wyjątkiem sprostowania omyłek w operacie katastralnym, które wogóle są wolne od wszelkich opłat.
	nadto od pierwszych 10 parcel		30	
	od każdych dalszych 10 parcel . . .		10	

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy, podpadającego opłacie	zł	gr	Uwagi
				Do l. p. 20 i 21. Jeżeli posiadacz nabył jednym aktem prawnym całą posiadłość, t. j. wszystkie parcele objęte danym arkuszem, nadto z innego arkusza poszczególne parcele, wymierza się tylko należność według L. p. 21.
22	Za pomiary urzędowe podczas urzędowego pobytu inżyniera w gminie taksa zasadnicza . . . . nadto od każdych, choćby rozpoczętych, 50 arów wydzielonej powierzchni . .	2	 40	**Do l. p. 22.** Jeżeli pomiar obejmuje kilka parcel, położonych w różnych miejscach tej samej gminy, należy wymierzyć taksę zasadniczą tylko jeden raz, a następne po 40 gr za każde 50 arów. Za przeprowadzenie podziałów w operacie katastralnym w wypadkach przewidzianych w ustępach a, b, art. 1 ces. rozporządzenia z 1 czerwca 1914 r. (austr. dz. u. p. Nr. 117), zalicza się całą należytość według L. p. 21, i 1/4 należności według L. p. 22, przyczem wszystkie parcele działowe jednego nabywcy, objęte jednym planem w tej samej gminie, należy uważać za jedną grupę. Za pomiary zmian w przedmiocie i w uprawie zalicza się połowę należności według L. p. 22, gdy jednak zachodzi równocześnie także zmiana w osobie posiadacza, całą należytość według L. p. 22 i dodatkową opłatę według L. p. 21.
23	Za prace kancelaryjne związane z obliczeniem powierzchni w powiatach rekonstrukcyjnych za każdą 1 godzinę czynności	3		Za pomiary na żądanie stron, wykonane podczas urzędowego pobytu urzędnika katastralnego w gminie zalicza się tylko 3 zł za każdą, choćby rozpoczętą, godzinę pomiaru.

§ 2. Pobór należności wyszczególnionych pod L. p. 20, 21 i 22 niniejszej taryfy, tudzież grzywien na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 155) uskutecznia się równocześnie z poborem podatku gruntowego na podstawie wymiaru, dokonanego przez administrację skarbową.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 839).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 92).

67.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1934 r.

o losowaniu bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały umorzone w dniu 25 stycznia 1934 r. w drodze losowania we wszystkich dziesięciu serjach Bonów Funduszu Inwestycyjnego, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów:

3875, 32236, 1178, 19629, 6526, 38677, 15949.

Wylosowane Bony na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) podlegają wykupowi po 100 zł. za Bon wartości imiennej 25 złotych.

(Monitor Polski z dn. 8.II. 1934 r. Nr. 31, poz. 46).

za Ministra Skarbu:
(—) *J. Nowak.*
Zastępca Dyrektora Departamentu.

68.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lutego 1934 r.

o losowaniu bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania umorzone w dniu 1 lutego 1934 r. we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego: 26261, 38227, 19116, 15056, 38889, 31525, 23355.

Wylosowane Bony na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) podlegają wykupowi po 100 zł. za Bon wartości imiennej 25 złotych.

(Monitor Polski z dn. 13.II.1934 r. Nr. 35, poz. 48).

za Ministra Skarbu:
(—) *J. Nowak.*
Zastępca Dyrektora Departamentu.

69.

OKÓLNIK T. 7 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1934 r.

L. D. IV. 32480/2/33

w sprawie ekstraktu quebrachowego.

Do

Dyrekcyj Ceł w Warszawie, Poznaniu, Lwowie, Mysłowicach i Gdańsku, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec trudności, jakie powstają w urzędach celnych przy odróżnianiu ekstraktu suchego quebrachowego, rozpuszczającego się w zimnej wodzie, od takiegoż ekstraktu nierozpuszczającego się w zimnej wodzie, Ministerstwo Skarbu poleca Dyrekcji wyjaśnić podległym urzędom celnym, że jako ekstrakt quebrachowy suchy rozpuszczający się w zimnej wodzie należy uważać wszelki ekstrakt quebrachowy suchy sulfitowany oraz niesulfitowany lecz pozostawiający przy rozpuszczeniu osad w ilości nie większej niż 5% wziętej do badania ilości ekstraktu.

Ekstrakty nie sulfitowane, pozostawiające powyżej 5% osadu nierozpuszczalnego w zimnej wodzie, należy traktować jako ekstrakt nierozpuszczający się.

(Monitor Polski z dn. 13.II.1934 r. Nr. 35, poz. 49).

(—) *Fabierkiewicz.*
Kierownik Departamentu.

70.

OKÓLNIK T. 8 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 lutego 1934 r.

L. D. IV. 1418 2 34.

w sprawie cła od łat bukowych, przeznaczonych do wyrobu mebli giętych.

Do

Dyrekcyj Ceł w Warszawie. Poznaniu, Lwowie. Mysłowicach i Gdańsku, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Niniejszem wyjaśnia się, iż łaty bukowe, przeznaczone do wyrobu mebli giętych, grubości 6 cm. i szerokości 16 cm. i mniej, w tem łaty o szerokości od 11 cm. do 16 cm. włącznie nie dłuższe nad 250 cm., podlegają cłu według odpowiednich punktów pozycji 753 tar. celnej, z zastosowaniem postanowień przewidzianych uwagą do tejże pozycji.

Powyższe wyroby korzystają z uprawnień wyżej wymienionych tylko wtedy, gdy sprowadzane są przez fabryki do wyrobu mebli giętych i gdy przeznaczone są wyłącznie do wyrobu takich mebli. Łaty bukowe przeznaczone do innych celów, podlegają cłu wedł. właściwych pozycyj, zależnie od wykończenia.

Łaty bukowe do wyrobu mebli giętych obtoczone nawet z czopami, podlegają cłu wedl. p. 2 poz. 753 z zastosowaniem uwagi.

O powyższem poleca się bezzwłocznie zawiadomić podwładne urzędy celne.

(Monitor Polski z dn. 13.II.1934 r. Nr. 35, poz. 50).

(—) *Fabierkiewicz.*
Kierownik Departamentu.

71.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lutego 1934 r.

L. D. V. 2266/4/34

w sprawie odroczenia terminu składania zeznań o obrocie za r. 1933 dla banków akcyjnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na mocy art. 123 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110) Ministerstwo Skarbu odracza termin składania zeznań o obrocie za rok 1933 dla instytucyj kredytu krótkoterminowego (banków akcyjnych do dnia 15 marca 1934 r. włącznie.

(—) *W. Koszko,*
Dyrektor Departamentu:

72.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lutego 1934 r.

L. D. V. 4130/2/34.

w sprawie podatku dochodowego w związku ze zmianą przepisów uposażeniowych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z przepisami art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 665), art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26) — wyjaśnia się, co następuje:

Ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego korzystają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń osobom, których stosunek służbowy w dziedzinie wynagrodzenia jest unormowany na podstawie powyższych rozporządzeń. Nie korzysta zatem ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego wynagrodzenie, wypłacane pracownikom kontraktowym, z uwagi na to, że wypłata wynagrodzenia opiera się na umowie prywatno-prawnej. Jeżeli pracownik państwowy obok wynagrodzenia, pobieranego na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń pobiera ponadto ze Skarbu Państwa wynagrodzenie z tytułu umowy prywatno-prawnej o najem usług, to te ostatnie wynagrodzenie podlega państwowemu podatkowi dochodowemu.

Za wynagrodzenie, wypłacane na podstawie wymienionych na wstępie rozporządzeń należy uważać: uposażenie zasadnicze, dodatki lokalne, dodatki funkcyjne, dodatki służbowe, zasiłki wyrównawcze, wszelkiego rodzaju inne dodatki, których wypłata opiera się na wymienionych na wstępie rozporządzeniach (dodatki reprezentacyjne, dodatki na umundurowanie i wyekwipowanie, dodatki aeronautyczne i t. p.), wreszcie wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane z funduszów wstawianych specjalnie na ten cel do preliminarza budżetowego.

Wynagrodzenia, otrzymywane za spełnianie czynności komisarzy w instytucjach kredytowych, przy giełdach, w przedsiębiorstwach itp., jak również wynagrodzenia, otrzymywane za spełnianie czynności członków zarządu, rad nadzorczych oraz komisyj rewizyjnych tudzież tym podobnych czynności, podlegają państwowemu podatkowi dochodowemu na ogólnych zasadach. Przy obliczeniu wysokości podatku dochodowego od tych wynagrodzeń nie należy brać pod uwagę wynagrodzenia wolnego od podatku dochodowego.

Wynagrodzeń wolnych od państwowego podatku dochodowego nie należy również brać pod

rozwagę przy ustalaniu różnicy z tytułu kumulacji uposażeń w myśl art. 112a ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771).

Wyjaśnienia, zawarte w niniejszym okólniku mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń pracowników o charakterze publiczno-prawnym w monopolach państwowych oraz do wynagrodzeń funkcjonarjuszów administracji lasów państwowych, wypłacanych na podstawie przepisów obowiązujących z dniem 1 lutego 1934 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

73

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 lutego 1934 r.

L. D. V. 2888/4/34

w sprawie tranzakcyj giełdowych mąką i otrębami.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W uzupełnieniu okólników z dnia 21 grudnia 1933 r. L. D. V. 28430/4/33 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 3 z r. 1934, poz. 16) i z dnia 5 stycznia 1934 r. L. D. V. 312 4 33 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 3, poz. 25) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Minimalna tranzakcja giełdowa, korzystająca z ulgi podatkowej, winna wynosić w obrocie mąką 2.500 kg. Ta minimalna partja towaru winna być jednolita i nabywcą winna być tylko jedna osoba.

II. Ulga podatkowa może dotyczyć również tej tranzakcji, której:

a) towar, nie będąc jednego gatunku, różni się tylko procentowością przemiału, a nie rodzajem mąki (np. żytniej, pszennej).

b) ilość przynajmniej jednego gatunku winna odpowiadać wymogom, zawartym w p. I niniejszego okólnika.

c) nadwyżka stanowi również towar standaryzowany.

d) karta maklerska nie kumuluje w jednej umowie szeregu sprzedaży zdołu lub zgóry.

III. Tranzakcja mąką, odpowiadającą standartom lokalnym poszczególnych giełd korzystają aż do odwołania ze zwolnienia na wszystkich giełdach.

O powyższem należy zawiadomić urzędy skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

74.

WYKŁADNIA USTAWY

o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, 842).

399 (art. 111). Pełnomocnictwo, upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed urzędem rozjemczym do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (działającym na mocy ustawy z dnia 28 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 253) oraz w postępowaniu przed sądem okręgowym, przewidzianym w art. 39 powołanej ustawy, podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. (L. D. V. 4529/5/34).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Rada Ministrów na swem ostatniem posiedzeniu w dniu 28 stycznia 1934 r. uchwaliła m. in. projekt zmiany rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych. Główne zmiany, przewidziane w projekcie, polegają na tem, że w myśl noweli, wydział powiatowy może upoważnić zarząd gminy, za jego zgodą i umówionem odszkodowaniem, do zastępowania go jako wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają wydział powiatowy. Ten przepis dodany do § 5 omawianego rozporządzenia ma na celu przedewszystkiem zaoszczędzenie wydatków wydziałom powiatowym.

Pozatem § 16 został zmieniony w tym sensie, że termin pisemnego upomnienia z zagrożeniem dalszych kroków egzekucyjnych został skrócony do dni 9-ciu od doręczenia upomnienia.

Dalej bardzo istotna zmiana zastosowana w tymże § 16 polega na tem, że „zobowiązanym, zamieszkałym w obrębie gmin wiejskich, może urząd skarbowy wysyłać jedno łączne upomnienie pod adresem właściwego sołtysa lub wójta, którzy obowiązani są najpóźniej w ciągu dwóch dni po otrzymaniu tego upomnienia podać jego treść do wiadomości poszczególnym zobowiązanym. W tych przypadkach dalsze kroki egzekucyjne wdraża się po bezskutecznym upływie 9-u dni od doręczenia upomnienia sołtysowi lub wójtowi".

Powyższe zmiany przyczynią się niewątpliwie do uproszczenia postępowania egzekucyjnego władz skarbowych.

KOMUNIKAT.

Z dniem 25 stycznia b. r. Bank Polski rozpoczął sprzedaż biletów skarbowych serji V, wypuszczonych na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 172) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 37).

Bilety skarbowe serji V sprzedawane są w odcinkach po 1.000 i 10.000 zł. na łączną sumę zł 50.000.000. Terminy płatności—trzy i sześciomiesięczne. Oprocentowanie biletów trzymiesięcznych wynosi 4½%, biletów sześciomiesięcznych — 5% w stosunku rocznym, przyczem odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od wartości imiennej biletów.

Bilety skarbowe są wolne od podatku od kapitałów i rent, mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne i nie podlegają ustawie o utraconych tytułach na okaziciela.

KOMUNIKAT.

Na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o rejestrowym zastawie drzewnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) Minister Skarbu udzielił Powszechnemu Bankowi Związkowemu w Polsce, Sp. Akc. w Warszawie uprawnień instytucji kredytowej, na rzecz której można ustanawiać prawo rejestrowego zastawu drzewnego, stosownie do przepisów wymienionej ustawy.

KOMUNIKAT

w sprawie udzielenia zezwolenia na uiszczenie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzjami z dnia 15 listopada 1933 r. L. D. V. 42482/5 i z dnia 13 lutego 1934 r. L. D. V. 4492/5 udzieliło Spółce Akcyjnej Śląskie Zakłady Elektryczne w Katowicach zezwolenia na uiszczenie opłat stemplowych: 1) od rachunków wystawianych przez wymienioną spółkę, 2) od rachunków zagranicznych przez nią otrzymywanych, 3) od umów o dostawę prądu, 4) od wyciągów z konta, przez Spółkę wystawianych, 5) od umów, na mocy których związek samorządowy zezwala Spółce Akcyjnej Śląskie Zakłady Elektryczne na używanie nieruchomości celem złączenia z temi nieruchomościami przedmiotów, służących do przesyłania prądu elektrycznego, 6) od pokwitowań, wystawianych przez Spółkę, 7) od podań, złożonych przez Spółkę — w sposób, wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu, ustalonem w §§ 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od Zygmunta Bobownika w Warszawie, należącej do typu II, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 13 listopada 1933 r. L. D. V. 42717/5, która została ogłoszona w Nr. 32 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1933 i zaopatrzonej w numer fabryczny 13.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w numer licencji A — 4.

Wymieniona Spółka Akcyjna jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 1 grudnia 1933 r.

Z REDAKCJI.

Kierownik oddziału emerytur Izby Skarbowej w Poznaniu Jerzy Sierakowski wydał broszurę, obejmującą w przystępnej formie prawa emerytalne urzędników państwowych, zawodowych wojskowych, nauczycieli, sędziów, Policji Państwowej, Straży Granicznej i Więziennej, p.t.

„Najnowsze Przepisy Emerytalne"

obowiązujące od 1.II. 1934 r.

Broszura obejmująca 131 stron druku w 31 rozdziałach ujmuje całokształt zagadnień emerytalnych na podstawie ustawy, oraz wyjaśnień i okólników Ministertwa Skarbu tudzież wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego po koniec listopada 1933 r., uzupełniona tablicami uposażeń emerytalnych, dającemi możność automatycznego obliczenia należnego zaopatrzenia, oraz jednolitem brzmieniem Ustawy Emerytalnej (Dz. U. 42/32, poz. 380, 29/32, poz. 239 i 86/33, poz. 668).

Cena zł. 3. — z dodatkiem rozp. Rady Ministrów z dnia 20/I 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. 8/34, poz. 64) zł 3.10.

Wpłacającym należność zgóry na konto P. K. O. Jerzego Sierakowskiego w Poznaniu Nr. 209067, autor wysyła broszurę bez opłaty porta. Przy zamówieniach zbiorowych za pośrednictwem D-twa, K-dy, Urzędu względnie Stowarzyszeń Urzędniczych w ilości nie mniejszej niż 5 egz., po wpłaceniu ⅓ należności, broszury wysyła się natychmiast, a resztę należności, przyjmuje się w 2-ch ratach, płatnych dn. 2 dwóch najbliższych miesięcy po zamówieniu.

Ponieważ praca powyższa umożliwia dokładne zorjentowanie się we wszystkich zagadnieniach emerytalnych i opracowana jest na podstwie najnowszych źródeł, autor nie wątpi, że znajdzie ona należyte poparcie zarówno wśród osób, których ustawa emerytalna dotyczy, jak również zastosowanie w użytku służbowym oraz zasili bibljoteki urzędowe i stowarzyszeniowe.